

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

„ΕΙΜΑΙ Η ΠΙΟ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ „ΒΕΝΤΕΤΤΑ”

(Μια ειλκιρνής κντέεογραφία τής "Άστριν" Α λβίν, ένός από τούς καλύτερους «άστερες» τής «Φόξ-Φίλμ».)

ΕΝ ιτάρχει άμφοβία πός βίες ή «βεντέττα» τού Χόλλυγουντ είνε χαριτωμένες και κόνουν σάν πολυχαϊδεμένα παιδιά. Τό λάθος βέβαια δέν είνε δικό τους. Μιά άλλη γυναίκα στή θέση τους θά είχε τρελλάθι. "Όπου νά πάνε, όπου και άν σταθούν, άκούνε λόγια θαυμασμού κι' άρροσιώσεως. Δέν τολμοδν ν' άμφοβούν ούτε μιά εφημερίδα, γιατί θά δούν νά ρεζλαμάρεται τ' όνομά τους. "Εχουν δίνοη λοιπόν νά είνε τόσο ιδιότροπες και τόσο...κακομαθημένες. "Εκείνη, όστόσο, που σκενετρώνει όλα τά προσόντα τής άειοπάτρητης γυναίκας δέν είνε, όπως θά νομίζετε, ή Γαρτέτα Γράμμο, ή Μάρλεν Ντήτριχ ή ή Μαίη Γουόστ. Είνε μιά μικρούλα «βεντέττα», μόλις εικοσιδύο χρόνων, ή "Άστριν "Αλβίν. Οί "Αμερικανοί είνε ξετρελλωμένοι μαζί της και θαδών με μεγάλο ένδιαφέρον κάθε πληροφορία γιά τήν ιδιωτική ζωή της. "Ένας λοιπόν σινταέτης τών «Κινηματογραφικών Νέων» τού Χόλλυγουντ, θέλοντας νά κάνει μιά έπιτηρία, κατόρθωσε νά πείσει τήν δημοφιλή «βεντέττα» νά γράψη τήν αυτοβιογραφία της. Κι' εκείνη, με ειλκιρνια που θά έθαιμαζε κι' αυτός ό...Παντογνώστης, τού έξευλογούηρης δέη τήν ιστορία τής ζωής της.

«Είμαι "Αμερικανίδα, είνε στόν δημοσιογράφο, κι' ύπερηφανεύομαι γι' αυτό. "Ο πατέρας μου όμως έχει διαφορετική γνώμη και κάθε τόσο μου φωνάζει ότι μπορώ νά γεννηθώ στο Μάντσεστερ τού Νέου Κόσμου, όστόσο, είμαι Σουηδική καταγωγή.

—Τρέχει Σουηδικό αίμα μέσα στις φλέβες σου, μου λέει, και δέν είνε ποσά νά λέξ ότι είσαι "Αμερικανίδα ! "Εγώ μπορώ νά ήρθω από μακριά στήν "Αμερική, γιά νά κάνω τήν τύχη μου, μιά ίζη γεννηθί στή Σουηδία κι' από πατέρα Σουηδό. Μή λέξ, λοιπόν, ψέμματα, παιδί μου, και με στενοχωρήσ...

Τότε με πάνουν τά νεύρα μου :

—Κόμια, πατέρα, τού λέω, που είσαι τόσο μεγάλος κι' είμαι παιδί σου. "Αν δέν σινεθιαναν αυτά τά δυό πράγματα, θά σέ γρασιούνα με τά νύχια μου, τού θέλεις νά με βγάλεις πρώτα. Είμαι "Αμερικανίδα αίματός μου γιά νά τó διαποτώ...

"Ο πατέρας μου με θεωρεί εφαντασμαμένη, κουνάει τó κεφάλι του και φέρνει άπορητημένους, γιά νά πεί νά πείη γκόλφ με τούς φίλους του. Είνε μιά σινθηιά του, από τόν καιρό που έβγαλε «άστερες» τού κινηματογράφου. Πριν έπαξε υπαλλάρο από τó πρού ως τó βρόδυ στά λαϊκά καφενεία τής Νέας "Υόρκης. Τί έποχη κι' εκείνη, Θεέ μου !... Τί έποχη !... "Ακούστε όμως από τήν άρχή τήν ιστορία μου. Σας δίνω τó λόγο μου ότι δέν θά σας κρύψω τίποτε, ούτε και τίς πού τολμήσει σκέφρεις μου.

Γεννήθηκα, όπως σας είπα, στο Μάντσεστερ, στις 27 Νοεμβρίου τού 1912. "Ήσουν ένα τετράζανθο άγγελόδυ κι' ό πατέρας μου, που δέν φημιζόταν γιά τήν όμορφιά του, άρχισε νά βασανίζει τή μητέρα μου γιά νά τού όλοιογήσει γιά ποδό λόγο ήσουν τόσο όμορφη και δέν τού έμοιαζα. "Εκείνο τόν καιρό βλέπετε ή γυναίκες ζούσαν μιά περιωρισμένη ζωή και τά παιδιά έπερτε νά υπαίζον τού πατέρα τους... Πώς τώρα έγω δέν τού είχα μοιάσει, από ήταν μιά έξαιρεση. "Έτσι έ-ξήγησε στους γονείς μου έως σ...

φός γιατρός, ό Βόλν Χόμμαν, ένας Γερμανός με χρυσά γυαλιά, που τόν σεβόντουσαν τόσο πολύ, όσο έγω τόν φοβόμουν.

—"Η καρδιά "Αλβίν, είπε, έχει στήν κρεββατοκάμαρά της μιά φωτογραφία ένός θαυμάσιου άγγελόδυου, με ξανθά μαλλιά και μεγάλη μάτια. Φαίνεται λοιπόν ότι έπεθύμησε πάρα πολύ νά κάνει ένα παιδί τόσο όμορφο, σάν τó παιδί τής "ζωγραφιάς, κι' αυτή ή έπιθυμία της, καθώς βλέπετε, πραγματοποιήθηκε. Δέν έτιχε ποτέ νά σιναντήσετε στο δρόμο σας κανένα Μεγάλο Ναπολέοντα νά πουλήει παγωτό, ή κανένα σσοσία τού "Ιουλίου Κίαισαρος νά είνε κίλων τόν Ιπποδρόμο ! "Εγώ τούς έγω σιναντήστε. Και μιά τήν άληθεια, δέν γέλασα καθόλου με τήν άισιοτήτά τους. Δέν φταίνε αυτοί, ούτε οι πατέρες τους. Φταίνε ή φωτογραφίες που είχε ή μητέρα τους στήν κρεββατοκάμαρά της.

Αυτή ή εξήγηση φάνηκε λογική στους γονείς μου, ό όποιοι ξαναβόησαν πάλι τήν ήσηρία τους και πάμην τίς γράφειες.

"Εγώ μέγρι πέντε χρόνων δέν βγήκα καθόλου από τó σπίτι. "Η μητέρα μου, που ήξερε νά γράφει χωρίς λάθη τ' όνομά της, κι' έμαθε και μένα νά γράφω τó δικό μου. "Όσα όμως γραμάτια δέν ήξερα, τόσα τραγουδία είχα μάθει. Είχα, όπως λέτε, μουσικό αυτί κι' άκούσε νά κούσομαι μιά φορά ένα τραγουδί, γιά νά τó λέω σάν νά τó είχα μελετήσει. Αυτή ή ικανότης μου έβαλε σέ σκέφεις τόν πατέρα μου, ό όποιος τέλος άπεράσισε νά με γράφη στο σχολείο και νά μάνη κατόπιν μιά γάη μουσικό. Τότε άρχισαν τά βήματα μου. "Ουλοδού ότ ήμουν ξεροκέαλη. Δέν ιστορούσα νά καταλόμω ούτε τó δυό και δυό κόνουν τέσσερα. Τί κι' ένδιέμην άλλωστε ό λαγαριασμοί ! Μήπως θά γνώνουν τραπέζιτης !... Δεκαπέντε χρόνων πήρα λοιπόν τήν απόφασί μου και δήλωσα κατηγορηματικά στούς δικούς μου :

—Θέλω νά γίνω μουσικό.

—"Εκείνο σίρισαν άδιάφοροι τούς όμιους και μου είπαν :

—"Ο Θεός νά σου βάλη φώτα, παιδί μου. Κάνε ότι θέλεις. Μά πρέπει νά ξέρεις ότι πρέπει νά κοπιάσεις γιά νά μάθεις κάτι.

"Εκείνο τόν καιρό ήμουν φηγι από τó Μάντσεστερ κατ βασιζόμενα στή Βοστώνη. "Η μητέρα μου λοιπόν έπεισε τόν πατέρα μου νά με παρουσιάσει στόν πρόεδρο τής Μουσικής "Ακαδημίας, έναν κάποιον Τσάουιν Ράσσερ, που φάνετα ότι ήταν καιρός, γιατί έσκαβε τ' αυτί του και προσπαθούσε νά μαντέψη κάθε λέξι τού πατέρα μου... Τέλος κατόρθωσαν νά σπεννυθίσουν και δέχτηκε νά γάη λίγη ώρα γιά νά μ' άκούσει. "Εγώ τόν κοιτούσα κι' ένα εϊσωνικό βλέμμα και κάθε τόσο τού έδιεχνα τή γλώσσα μου...

—Τί θά μποροέτε, σκεπτόμουν, νά καταλόβη ένας κορυφός !...

—"Ο Θεός όμως τής έξέτασε μου ήσαν μέσα κι' άλλα δυό κι' ομοί.

"Εγώ τραγουδισα, θηπία, πάρα πολύ καλά. Μά ό «έγερσο» φαινετα ότι δέν με είχε πάρει από καλό μάτι και μόλις τέλειωσα έβαλε μιά γραμάτσα άποδοκιμασίας κι' είπε στόν πατέρα μου :

—Αυτό τó παιδί δέν έχει δούλη...συναπθητική φωνή. Θά γάη άδικα τά χρόνια του.

Οί άλλοι κήριοι, που κι' είζαν άκούσει, θέλουν νά διαμαρτηρηθούν, μά ό «έγερσο» δέν άκουγε τίποτε και βγήκε θυμωμένος από τó γραφείο του.

"Όταν βγήκαμε στο δρόμο, έγω έβλαγα από τó καιρό μου κι' ό πατέρας μου άπειλοδσε ότι θά τού τραβήξη τ' αυτιά, γιά νά τού τά ξεσράξη ! "Απόσο, πέρσα άκόμη δυό χρόνια κλεισμένη στο σχολείο, χωρίς νά πάρω όμως νά νηριεθώμια μουσικών θηράδους.

"Εκείνη τήν έποχη πρότειναν μιά καλή δουλειά τού πατέρα μου, στή Νέα "Υόρκη. Πήγαμε φυσικά οικογενειακώς και καθήσαμε στό βάθος μιάς πολιτικοκιάς. Γιά νά φησι κανείς ως εκεί πέρα, περνούσε από μεγάλους δαδρόμους, που άρχισαν με πολλά φάτα και κατέληξαν σ' ένα μικρό ήλεκτρικό λαμπάκι, που μόλις έφεγγε. Μόλις έβρταν εκεί πέρα, κοδώντα ή άνατιή μου και άρχισα νά τρέμω από τó φόβο μου. Πά νά κατεβώ ως τó δοματίο μας τραγουδισα, κι' έτσι ξεζαγα νά σκοταδί και τίς άνηουχιές μου. Στόν ίδιο διάδρομο καθόταν κι' ό ύποδολέας ένός μεγάλου θεάτρου τής

"Η γοητευτική ιστορία "Άστριν "Αλβίν

Νέας 'Υόρκης, πού ήταν κίβλι τού πατέρα μου κι' ό συντροφός του στο μυλλιάδο. Φαίνεται λοιπόν ότι τού είχε κάνει έντίπηση ή φωνή μου, γιατί μιά μέρα έβλε στον πατέρα μου :

—Ξέρεις, μίληρα γιά τήν κόρη σου στον διεθυντή τού θεάτρου μου, καί τού ζήησα τόσο τού ένδιαφέρον, πού θέλεις να τήν άκούση...

'Ο μίστερ Άλβιν ζώνησε νευρικά τού κεφάλι του κι' έπειτα τόν ρώτησε :

—Μήπως είναι κοινός ; Άιτόι οι καλλιτέχνες είναι οι πιο λαλαβοί άνθρωποι τού κόσμου.

—Σέ παρακαλώ, μη μέ βρίζεις, διαμαρτυρήθηκε ό φίλος του. "Αν θέλεις τή συμβουλή μου, σπρέ να πās τήν κόρη σου σ' αυτόν. "Αν πετύχει, θά σωθήτε όλοι σας.

Καί πράγματι, μόλις μ' άκουσε ό διεθυντής του, με πήρε άμέσως υπό τήν προστασία του κι' έλι τέσσερα χρόνια κρόντισε, σαν δεύτερος πατέρας, γιά μένα. Δέν θα ξεχάσω ποτέ αυτή τήν καλωσύνη του. Μέ είχε κάνει μιά καλή ήθοσό. Σέ ηλικία δεκαεννέα χρόνων έδινε πιά κονσέρτα στη Νέα 'Υόρκη κι' ή έφημερίδες έγραφαν γιά μένα ένα σωρό ζολακεντικά λόγια. Τότε μου ήθε ή ιδέα να κάνω μιά περιοδεία στο Νέο Κόσμο, γιά να μαζέψω δόξα καί δολάρια, πού τόσο είχα ανάγκη. Σ' αυτή τήν περιόδια μου όφείλω τήν πρόσληψη μου στον κινηματογράφο. Γιατί όταν πήγα στο Χόλλυγουντ γιά να δώσω ένα ρεσιτάλ τραγουδιού, μ' είδε ένας από τούς διεθυντές τής «Φόξ Φιλμ», ό μίστερ Φράνκ Λόυδ, καί τόσο τού άρεσα, πού μου πρότεινε άμέσως ένα ικανοποιητικό συμβόλαιο.

"Ήμουν, καθώς μου είπε, ή καταλληλότερη πρωταγωνίστρια γιά τού ρόλο, πού έπροσέκιο να εγερσώρ τότε. "Εγώ βέβαια δέχτηκα με μεγάλο ένθουσιασμό τήν πρόταση του.

Σήμερα, καθώς βλέπετε, έχω μιά θανασιάζ βίλλα, ένα πιά ζαρωμένο σκυλάκι, πολλούς θαυμασιούς καί δυο αυτοκίνητα, τά καλύτερα τού Χόλλυγουντ. "Αν θέλετε καί τού βάρος μου, ζυγίζω 117 λίβρες καί έχω ύψος πέντε ποδιών καί δυομιση έντσών. "Όσο για τίς ιδιοτροπίες μου ; Είναι πάρα πολλές. "Αγαπώ τήν Ιταλία, μιά δέν αγαπώ να περιποιώμαι τ' άλογα. Μ' άρέσει τ' αυτοκίνητο, αλλά μόνον όταν τού οδηγώ μόνι μου καί δέν μ' άρέσει καμιά διατα. Κάνω μονάχα κάθε ποδιό δυο ύρες γυμνασική. Τή νύχτα δέν κοιμάμαι ποτέ μόνι μου. Στο χαλί τού κρεβατιού μου κοιμάται πάντα ό «Έξεκ», ό πιστός σύντροφός μου. "Εχω άκόμη μιά άδυναμία : Μ' άρέσουν οι νέοι καί οι πλούσιοι θαυμασιά μου. Είναι οι μόνοι πού με συναρπών !...»

ΑΣΤΡΙΝΤ ΑΛΒΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

'Ο άνθρωπος, πού έγείρε καί πρωτοφόρεσε ψηλό καπέλλο, άνοιάζοντα Χαλιμτέργαστον καί ήταν έμπορος δαντελλών καί διαφόρων κεντημάτων στο Λονδίνο.

'Ο Χαλιμτέργαστον αυτός βγήκε στις 15 Φεβρουαρίου τού 1797, μερα-μεσημέρι, από τού κατάστημά του, πού βρισκόταν στην άγορά τού Λονδίνου, γιά να πιά στο σπίτι του, φορώντας ένα ψηλό καπέλλο, σαν ...φουγάρο ! Μόλις ό κόσμος τόν είδε έτσι καπελλωμένο, μαζεύτερη γύρω του κι' άρχισε τά χάχανα, τίς φωνές, τά σφενγκιατα, τά χειροκροτήματα, τίς ζητωκραυγές καί τίς κοροϊδίες. Σέ λίγη ώρα δέ σχηματίστηκε ζούσιος του μιά πολυπληθής καί παντογονιστική διαδήλωση. "Η άδυναμία όμως έπενεθε. Συνέλαβε τόν Χαλιμτέργαστον καί τόν άδήγησε στο λόρδο Δίμαρχο, με τήν κατηγορία ότι «διετάραιε τήν δημοσία τάξη». 'Ο λόρδος Δίμαρχος παρέστησε σέ δίκη τόν άνθρωπο με τού ψηλό καπέλλο.

"Η δίκη τού Χαλιμτέργαστον ήταν περισσότερο από περιεργή. Παρουσιάστηκαν σ' αυτήν μάστιγες, πού καθέσσαν εις βάρος τού ζωνοτόμου έμπόρου τρομερά πράγματα. Μερικοί άπ' αυτούς έδήλωσαν ότι λαποήθησαν από τόν τρόπο τους, όταν τόν είδαν !... "Άλλοι διη...τά σκυλιά τους λίσσαζαν έξ αίτίας του καί τούς έδάγκωσαν ! "Ενας λαποιστής παρουσίασε στο δικαστήριο τού γιού του με σπασμένο χέρι καί είπε ότι θεωρούσε ύπερήθνο τόν κατηγορούμενο. Τού δικαστήριο όμως δέν στηρίχτηκε καί τόσο στις καταθέσεις τών μαρτύρων. Καί κατεδίκασε τόν άνθρωπο πού πρωτοεμφανίστηκε δημοσίως με ψηλό καπέλλο ως ταραξία, σέ πρόστιμο 500 λιρών.

Σήμερα τού ψηλό καπέλλο είναι πιά έπίσημο ! Καί κανείς δέν θιμάται πλέον τόν άνθρωπο πού τού λανσάρισε, με τόν κίνδυνο να πάθη δουλειές με φόντες !...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪ'ΝΕ

I

Μου ρίχνει ή άνοιξι γλυκειές ματιές,
καί με καλεί μακριά από τήν πόλι.
"Ανήσαν όλα, κάμποι, ρεμματιές,
σαν νάνα στολισμένο περιόλι.

"Εχ τήν έρωμένη στο πλευρό,
καί τρέχουμε με άνοιχτό άμάξι.
Τό μάτι τής με βλέπει τυφερό,
καί ή καρδιά μου κάνει να πετάξη.

Μυρίζουν όλα, όλα ξεφουνού,
καί λάμπουνε πρασινοφορεμένα,
καί τ' άσπρα κεφαλάκια τους κουνούν,
τά δένδρα τά μικρά, τά άνθισμένα.

Περίεργα, σηκώνουν τού κεφάλι,
καί μās κυτάζουν τ' άνθη τά μικρά.
Ζηλεύουν τής άγάτης μου τά κάλλη,
ζηλεύουν τή δική μου τή χαρά.

Λίγ' ή χαρά μας ! Αύριο θάρθη,
δρεπάνι τά λουλουδία να σαρώση.
"Η άνοιξι ή χρυσή θα μαραθή,
καί ή άγάπη μου θα με προδώση !...

II

"Αχ, τί χαριτωμένος ποιητής,
τί μέλι στα τραγουδία του, τί χάρη !...
Νάταν εδώ κοντά, γιά πληρωμή,
ένα φιλι τής καθεμιάς να πάρη...

"Αχ, τί χαριτωμένες, τί καλές,
κυρίες, —πώς τα λεν χαριτωμένα !
Τού ξέρουν, πώς μακριά τους ειμ' εγώ,
μακριά, με χελιάια εζηστικομένα.

Τί τ' όφελος, γι' αυτόν πού τουρτουρά,
άν λάμπε άλλοι ό ήλιος καί ζεσταίνει ;
"Η μη θαρρών, πώς με φιλιά τού σου
καρδιά πού άδυνατίσε παχαίνει ;

III

"Αργά, πουλι μου, μου χαμογελάς,
άργά γιά με σου ήλθε να στενάξης.
"Εσθήσε τώρα, εινε καιρός, ή φλόγα μου,
πού δέν έγύριζες να τήν κυτάξης.

"Οψιμη βγαίνει ή άγάπη σου,
καί πέφτουν τώρα ή ματιές σου έκείνες
εις τήν καρδιά μου, καθώς πέφτουνε
σε μνήματα τού ήλιου ή άχτινες.

IV

"Η μαύρη νύχτ' άγάλια κατεβαίνει,
κάτω στήν ήσυχή άκρογιαλιά.
Βγαίνει άπ' τά σύννεφα χλωμό φεγγάρι,
βγαίνει άπ' τού κύμα σιγανή λαλιά :

Καλέ, αυτός εκεί τί πράμα εινε ;
έρωτευμένος ή μανιακός ;
Μοιάζει χαρούμενος καί λυπημένος,
ειν' εύθυμος καί μελαγχολικός.

Χαμογελά καί λέει τού φεγγάρι :
Αυτός, πού να τόν μάθησι σ' ζητείς,
εινε μανιακός κι' έρωτευμένος,
καί κάτι άλλο άκόμη : ποιητής !...

V

Τής άνοιξης τά γαλανά ματάκια,
μέσ' άπ' τά φύλλα τους μου κάνουν γνέμμα.
Εινε τά γιουλία μου τά ζηλεμένα.
Τά κόφτω όλα καί τά κάνω δέμα.

Τά κόφτω ένα - ένα, καί μιλούνε
σιγά μεταξύ τους τής καρδιάς μου οι πόνοι.
Τους στεναγμούς μου από ψηλά άκούει,
καί τραγουδεί άδιάκριτο τ' άηδόνι.

Καί τραγουδεί καί λέει, όλο λέει,
κι' άντιλαλεί τριγύρω τού περδόλι.
Τό τρυφερό έχάθη μουσικό μου...
Τόξερτα εγώ, τώρα τού ξέρουν όλοι.